

ΘΑΝΟΣ ΚΟΝΔΥΛΗΣ

Ο ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ ΤΩΝ 140.000 ΑΝΤΙΤΥΠΩΝ

Η Δούκισσα της Πλακεντίας

*Δάκρυα για τον έρωτα
και την πατρίδα*

ΒΑΣΙΣΜΕΝΟ ΣΕ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ
ΠΡΟΣΩΠΑ ΚΑΙ ΓΕΓΟΝΟΤΑ

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Η δούκισσα της Πλακεντίας**
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Θάνος Κονδύλης
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Κατερίνα Δουρίδα
ΣΥΝΘΕΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Δημήτρης Χαροκόπος
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ραλλού Ρουχωτά

© Θάνος Κονδύλης, 2019
© Φωτογραφιών εξωφύλλου: Paulo Vilela/Shutterstock, Lee Avison/Arcangel
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2019

Πρώτη έκδοση: Μάιος 2019, 8.000 αντίτυπα

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-3018-8
Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-3019-5

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε. | PSYCHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Από το 1979 Publishers since 1979

Έδρα:	Head Office:
Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση	121, Tatoiou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece
Βιβλιοπωλείο:	Bookstore:
Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα	13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece
Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550	Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550

e-mail: info@psychogios.gr

www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

ΘΑΝΟΣ
ΚΟΝΔΥΛΗΣ

Η Δούκισσα
της Πλακεντίας

*Δάκρυα για τον έρωτα
και την πατρίδα*

ΑΛΛΑ ΕΡΓΑ
ΤΟΥ ΘΑΝΟΥ ΚΟΝΔΥΛΗ

- Ο πέμπτος ιππότης, 2006*
Έγκλημα στην αρχαία Ολυμπία, 2007
Τα μάτια του δράκοντα, 2008
Έρωτας δολοφόνος, 2009
Η αρχόντισσα της Σμύρνης, 2010
Ένας παράδεισος τα μάτια σου, 2011
Η τελευταία αυτοκράτειρα του Βυζαντίου, 2012
Τα γαλάζια φτερά του έρωτα, 2013
Μια ζωή, ένα φιλί, 2014
Έγκλημα στην αρχαία Αμφίπολη, 2015
Το κορίτσι με τα τριαντάφυλλα, 2016
Τρεις φορές νύφη, 2018

*Αφιερωμένο στην Αλεξία, τη σύζυγό μου,
για το πολύτιμο δώρο που μου έκανε
πριν από λίγους μήνες,
τον μονάκριβο γιο μας, τον μικρό Νικόλαο.*

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Φίλες και φίλοι,

Κρατάτε στα χέρια σας το καινούργιο μου βιβλίο με θέμα μια γυναίκα ευεργέτιδα της Ελλάδας, τη Σοφί ντε Μαριμπού-Δεμπρέν, που είναι πιο γνωστή ως «Δούκισσα της Πλακεντίας».

Όταν αποφάσισα να γράψω γι' αυτή, γνώριζα ελάχιστα πράγματα. Αλλά ερευνώντας επί μήνες για τη ζωή της σε βιβλιοθήκες και αρχεία έμεινα έκπληκτος από τον πλούτο των πληροφοριών που ανακάλυψα. Στα μέσα του 19ου αιώνα (1830-1854) αυτή η γυναίκα ωφέλησε όσο κανείς άλλος τη χώρα μας, ειδικά την Αθήνα, όταν έκανε τα πρώτα της βήματα ως πρωτεύουσα της Ελλάδας μετά την απελευθέρωση από τους Τούρκους. Χρειάζονται πραγματικά πολλές σελίδες για να καταγράψει κάποιος ερευνητής τις δωρεές της προς το κράτος και τις αγαθοεργίες της προς τους ιδιώτες.

Πέρα από αυτά, στις σελίδες του βιβλίου που κρατάτε θα ανακαλύψετε την αντιπαλότητα της δούκισσας με το παλάτι και την αποστροφή της προς την καθιερωμένη αριστοκρατία της Αθήνας· θα διαβάσετε για την καθημερινή ζωή στην Αθήνα, αλλά και για διάφορες προσωπικότητες της εποχής (Καποδίστριας, Μαυρομυχάλης, Κωλέττης, Μακρυγιάννης), για μυστικά που ήταν καλά κρυμμένα στο τεράστιο παλάτι (σημερινή Βουλή των Ελλήνων στην Πλατεία Συντάγματος), για τοποθεσίες της Αθήνας και μνη-

μεία που ακόμα και σήμερα μπορεί να δει κανείς, για γεγονότα που καθόρισαν την Ελλάδα την ίδια περίοδο και πολλά άλλα.

Το παρόν βιβλίο είναι από τα πιο σημαντικά που έχω συγγράψει, γιατί ήθελα να δείξω με μυθιστορηματικό τρόπο την προσωπικότητα της δούκισσας της Πλακεντίας, η οποία με την παρουσία της σημάδεψε την Αθήνα και την Ελλάδα εκείνη την περίοδο· επίσης, να την επαναφέρω στη μνήμη του σύγχρονου Έλληνα που την έχει λησμονήσει – είτε, ακόμα χειρότερα, την αγνοεί εντελώς. Είναι χαρακτηριστικό ότι, ενώ ο Κοραής στη διάρκεια της Επανάστασης, το 1825, τη χαρακτηρίζει ως «φίλην θεομήν και ευεργέτριαν του γένους», σήμερα η Πολιτεία δεν την έχει καταγράψει στους εθνικούς της ευεργέτες, παρά τα όσα έχει προσφέρει κατά τη διάρκεια της Επανάστασης του 1821 όσο και μετά, στις δύσκολες ώρες που η Ελλάδα έκανε τα πρώτα της βήματα ως νέο κράτος μέσα στην αυταρχική Ευρώπη.

Με αυτά τα λίγα λόγια σας παρουσιάζω το νέο μου έργο. Ευελπιστώ διαβάζοντάς το να νιώσετε κι εσείς τα όμορφα συναισθήματα που ένιωσα κι εγώ όταν έγραφα αυτό το βιβλίο για τη δούκισσα της Πλακεντίας.

Θάνος Κονδύλης

1

Ο Λεοπόλδος μπήκε φουριόζος στο δωμάτιο του κόμη και τον κοίταξε. Εκείνος μόλις είχε ξυπνήσει και χασμουριόταν. Ο υπηρέτης πήγε προς το παράθυρο με τις βαριές κουρτίνες, τις τράβηξε απότομα και το φως του καλοκαιριάτικου ήλιου πλημμύρισε τον χώρο. Μετά γύρισε και είπε:

«Αγαπητέ μου κόμη, κύριε Αυγουστίνε Καποδίστρια, ήρθε η ώρα να σηκωθείτε».

«Τι ώρα πήγε, τύραννε;» ρώτησε ο άλλος κι έτριψε τα μάτια του.

«Ξημέρωσε για τα καλά. Τι θα πει ο κόσμος αν καταλάβει ότι ο πρώην Κυβερνήτης της Ελλάδας, ο αδελφός του πρώτου Κυβερνήτη της χώρας, του Ιωάννη Καποδίστρια, κοιμάται ακόμα στις εννιά το πρωί;»

«Σιγά μην ενδιαφέρονται για μένα! Όταν ήταν να ενδιαφεροθούν... Πριν από μερικά χρόνια, όταν κυβερνούσαμε στο Ναύπλιο, επαναστάτησαν εναντίον μας. Δεν το θυμάσαι; Από τότε σε έχω μαζί μου».

«Κύριε κόμη, αυτά είναι πια παλιές ιστορίες. Τι τα σκέφτεστε τώρα;»

«Αυτά δεν ξεχνιούνται», είπε ο Αυγουστίνος κάπως ενοχλημένος. Σηκώθηκε, τεντώθηκε, χασμουρήθηκε και συνέχισε με παράπονο: «Πήγαμε να κάνουμε ανθρώπους τους Έλληνες κι

αυτοί σκότωσαν τον αδελφό μου. Και μετά εμένα και τον άλλον αδελφό μου, τον Βιάρο, μας έδιωξαν, γιατί τάχα τους καταπιέζαμε. Και τώρα τι κατάφεραν; Οι Μεγάλες Δυνάμεις, δηλαδή η Αγγλία, η Γαλλία και η Ρωσία, τους ανάγκασαν να δεχτούν έναν ξενόφερτο βασιλιά και μια βασίλισσα...»

«Μιλάτε για τον Όθωνα και την Αμαλία;»

Ο Καποδίστριας έγενεψε καταφατικά. Πλύθηκε και πήρε την πετσέτα από τον υπηρέτη. Σκουπίστηκε κι άρχισε να ντύνεται.

«Αν με άφηναν ακόμα τρία χρόνια στην εξουσία... τρία μόνα χρόνια, θα έκανα...» είπε στοχαστικά.

«Προς το παρόν αυτό που πρέπει να κάνετε είναι να πάρετε το πρωινό σας», είπε ο υπηρέτης, ενώ άρχισε να ετοιμάζει το κρεβάτι.

Ο κόμης κούνησε το κεφάλι του και πήγε στον απέναντι καθρέφτη. Είδε το πρόσωπό του και είπε στον Λεοπόλδο:

«Τι ραντεβού έχω σήμερα;»

«Το πρόγραμμά σας είναι αρκετά βαρύ. Ήδη έχει έρθει ο κουρέας σας...»

«Διώξ' τον. Δεν έχω όρεξη να δω τη γουρουνόφατά του. Άλλος;»

«Ακολουθεί μια Αμερικανίδα δημοσιογράφος ονόματι Δανάη Θόρτον. Μετά θα δείτε τον διευθυντή της ορχήστρας της πόλης μας για τη γιορτή του καλοκαιριού. Υπολογίζω ότι και φέτος θα ζητήσει τη συνδρομή σας.»

«Κάθε χρόνο το κάνει. Γι' αυτό μου δίνει δωρεάν μουσικούς για τις βεγγέρες που οργανώνω κάθε μήνα όσο είμαι εδώ.»

«Μετά πρέπει να δείτε τον πρόεδρο των προσφύγων από την Ελλάδα. Λεφτά θα θέλει κι αυτός.»

«Πώς την είπες εκείνη την κυρία... την πρώτη... Δανάη τι;» ρώτησε ο κόμης και πήγε προς το παράθυρο.

«Θόρτον», απάντησε ο υπηρέτης και άρχισε να τακτοποιεί το δωμάτιο.

«Είναι όμορφη;»

«Αρκετά, θα έλεγα», είπε ο Λεοπόλδος με χαμόγελο που υπονούσε πολλά. «Πρέπει να κοντεύει τα εικοσιπέντε, νομίζω».

«Τι ακριβώς με θέλει, σου είπε;» ρώτησε ο Αυγουστίνος με ολοφάνερο ενδιαφέρον.

«Να σας μιλήσει για μια συνέντευξη».

«Και σου είπε “δημοσιογράφος από την Αμερική”; Χμ... έφτασε μέχρι εκεί η φήμη μας;»

«Πολύ πιθανό. Δεν είστε οποιοδήποτε πρόσωπο. Για την οικογένειά σας έχουν γράψει όλες οι εφημερίδες της Ευρώπης – πολλές φορές όχι τα καλύτερα. Αφήστε τα ψέματα που είχαν πει την εποχή που ήσασταν στο Ναύπλιο... Λοιπόν, νομίζω ότι θα πρέπει να μιλήσετε στη δεσποινίδα και να την ενημερώσετε για το πόσο καλά κυβερνούσατε την Ελλάδα όταν ήσασταν στην εξουσία: επίσης, για το πώς κάποιοι άλλοι υπέσκαπταν τη θέση σας και τελικά ο λαός εξεγέρθηκε εναντίον σας».

«Δεν έχεις άδικο. Είναι μία καλή ευκαιρία να εκθέσω κι εγώ τα πράγματα από τη μεριά μας, ώστε να σταματήσουν να σπιλώνουν εμένα και την οικογένειά μου», είπε ο Αυγουστίνος Καποδίστριας.

Ο Λεοπόλδος κοίταξε έξω από το παράθυρο και είπε στον κόμη:

«Νομίζω ότι η δεσποινίς Θόρτον έχει ήδη φτάσει. Ένα αμαξάκι μόλις πέρασε την πύλη του κήπου».

Ο κόμης κοίταξε χαμηλά στη μεγάλη αυλή του μεγάρου του.

«Λεοπόλδε, οδήγησέ την εκεί που θα πάρω το πρωινό μου και φρόντισε να υπάρχει και δεύτερο σερβίτσιο».

«Σας έχω τοποθετήσει στη βεράντα με θέα το δασύλλιο. Τι λέτε;»

Ο κόμης τού έκανε νεύμα να φύγει. Μετά, κοίταξε πάλι από το παράθυρο και κάρφωσε τα μάτια του πάνω στη νεαρή δημοσιογράφο. Είχε ξανθά μαλλιά, ολόλευκο δέρμα και στεκόταν

στην είσοδο του μεγάρου. Εκεί την υποδέχτηκε ένας υπηρέτης.

Δεν είναι κι άσχημη, σκέφτηκε ο κόμης χαμογελαστός και χάραινε το περιποιημένο μούσι του. Στην Αγία Πετρούπολη όπου ζω τα τελευταία χρόνια δε βλέπω τίποτε άλλο από παχουλές ξανθές κοπέλες που μου μαυρίζουν τη ζωή με τη θρησκοληψία τους. Εδώ, στην Κέρκυρα είναι χαρά Θεού: όμορφη θάλασσα, ζεστό κλίμα, χαρούμενοι άνθρωποι... Μακάρι να ζούσα για πάντα εδώ.

Πήγε προς τον μεγάλο καθρέφτη και κοίταξε το είδωλό του. Τακτοποίησε πρόχειρα τη φορεσιά του και ευχαριστημένος χαμογέλασε. Μετά έφυγε τραβώντας πίσω του την πόρτα. Διέσχισε μερικούς διαδρόμους και σύντομα έφτασε σ' εκείνη την όμορφη βεράντα που είχε θέα προς ένα καταπράσινο δασύλλιο.

Εκεί η νεαρή γυναίκα στεκόταν όρθια και κοιτούσε ολόγυρα. Όμως, σαν άκουσε βήματα πίσω της, γύρισε και είδε έναν καλοστεκούμενο ηλικιωμένο κύριο που είχε ξεπεράσει τα εξήντα. Ήταν ντυμένος με την τελευταία λέξη της μόδας, σωστός αριστοκράτης. Του χαμογέλασε και σαν βρέθηκαν ο ένας απέναντι στον άλλον, εκείνος έσκυψε ελαφρά και της φίλησε το χέρι. Αμέσως μετά της είπε:

«Είμαι ο κόμης Αυγουστίνος Καποδίστριας, πρώην Κυβερνήτης της Ελλάδας και αδελφός του Ιωάννη Καποδίστρια, του πρώτου Κυβερνήτη της Ελλάδας».

«Εγώ ονομάζομαι...»

«Δανάη Θόρτον, όπως μου έχουν πει. Έτσι;»

«Ακριβώς, κύριε κόμη».

«Παρακαλώ, καθίστε», είπε και της έδειξε μία θέση στο τραπέζι. «Θα μου κάνετε την τιμή να πάρετε μαζί μου πρωινό; Ξέρετε, μου είναι πολύ δυσάρεστο να παίρνω μόνος πρωινό. Σπάνια βρίσκω καλή παρέα, κι έτσι σήμερα είναι ιδανική ευκαιρία».

«Αν είναι έτσι... Αλλά μόνο έναν καφέ ή μία πορτοκαλάδα», είπε η Δανάη με χαμόγελο.

Ένας υπηρέτης άρχισε να τους σερβίρει. Σαν τελείωσε, ο κόμης τον έδωξε και της είπε:

«Εις υγείαν σας, αγαπητή μου. Χαίρομαι που η γνωριμία μας γίνεται κάτω από τις καλύτερες συνθήκες».

«Επίσης», του είπε εκείνη και δοκίμασε τον καφέ της.

«Έμαθα ότι είστε δημοσιογράφος εξ Αμερικής. Σε τι οφείλω την τιμή της επίσκεψής σας;»

«Είναι η πρώτη φορά στη ζωή μου που κάνω τόσο μεγάλο ταξίδι από την Αμερική, απ' όπου κατάγομαι, για να φτάσω εδώ στην Ελλάδα».

«Αν μου επιτρέπετε, η Κέρκυρα όπου βρισκόμαστε τώρα και όλα τα Επτάνησα τυπικά είναι έδαφος της Βρετανικής Αυτοκρατορίας».

«Όπως και να έχει το πράγμα, θεωρώ ότι, από τη στιγμή που βρίσκομαι σ' ένα μέρος όπου μιλούν ελληνικά, είμαι στην Ελλάδα».

Ο κόμης χαμογέλασε. Κατάλαβε ότι είχε απέναντί του μία γυναίκα που αγαπούσε πραγματικά την Ελλάδα. Εκείνη συνέχισε:

«Είμαι απεσταλμένη της εφημερίδας μου, και σκοπός του ταξιδιού μου είναι να γράψω για την Ελλάδα, αυτό το νέο βασίλειο που βρίσκεται στην άκρη της Ευρώπης. Αλλά έχω και προσωπικούς λόγους. Πρόκειται για μία υπόσχεση που έχω δώσει στην οικογένειά μου για τον συχωρεμένο τον πατέρα μου, τον Μπέντζαμιν. Ήταν από τους πρώτους φιλέλληνες που έφτασαν στην Ελλάδα, για να συνδράμει στον αγώνα της ανεξαρτησίας από τους Τούρκους. Δυστυχώς, σκοτώθηκε στη μάχη σε μία περιοχή της Πελοποννήσου που λέγεται Μανιάκι – ή κάπως έτσι, τέλος πάντων».

«Δηλαδή πολέμησε με τον Παπαφλέσσα;»

«Ποιος ήταν αυτός; Δεν τον γνωρίζω».

«Στην εποχή του, πριν από είκοσι και πλέον χρόνια, ήταν προσωπικότητα. Παπάς, πολιτικός, τυχοδιώκτης, οπλαρχηγός,

θερμός πατριώτης και... πολλά άλλα. Σκοτώθηκε στην περιοχή που είπατε».

«Αλήθεια, πού βρίσκεται αυτή η περιοχή;»

«Είναι στην Πελοπόννησο, που λέγεται και Μοριάς από τους ντόπιους. Αλλά σας συμβουλεύω να προσέχετε. Εκεί ακόμα κυβερνούν άτυπα κάποιοι παλιοί κοτζαμπάσηδες, τοπικοί άρχοντες, και μερικές φορές συνεργάτες των Τούρκων».

«Συνεργάτες των Τούρκων είπατε; Μα πώς είναι δυνατόν; Υποτίθεται ότι οι Έλληνες έδιωξαν τους Τούρκους...»

«Έχετε ακούσει ποτέ το όνομα Μαυρομιχάλης;»

Εκείνη έγνεψε αρνητικά και ήπιε λίγο ακόμη από τον καφέ της.

«Τέτοιοι ήταν και αυτοί. Μπορεί να πρόσφεραν πολλά στον αγώνα, αλλά μετά... μα ουσιαστικά σε αυτούς οφείλεται η πτώση μας».

«Δηλαδή;» ρώτησε η Δανάη με ενδιαφέρον.

«Όταν το 1828 ο λαός και οι Μεγάλες Δυνάμεις, η Αγγλία, η Ρωσία και η Γαλλία, εξέλεξαν κυβερνήτη τον αδελφό μου Ιωάννη για να οργανώσει και να κυβερνήσει το νεοσύστατο ελληνικό κράτος, κατόπιν αιτήματος και των Ελλήνων, ειδικά οι Μανιάτες εναντιώθηκαν σε αυτόν αμέσως. Οι αρχηγοί τους, οι Μαυρομιχάληδες, ζητούσαν αποζημιώσεις για όσα είχαν προσφέρει κατά τη διάρκεια της Επανάστασης. Ποτέ δεν τους τα δώσαμε, μιας και τότε το κράτος ήταν φτωχό. Σκεφτείτε ότι μόλις είχαμε κόψει το πρώτο ελληνικό νόμισμα, τον Φοίνικα, και με το ζόρι πληρώναμε τους υπαλλήλους. Η νέα Ελλάδα ήταν μια χώρα κατεστραμμένη από τον πόλεμο. Επίσης, τους ενόχλησαν και άλλα. Για παράδειγμα, μιας και φτιάχναμε ένα καινούργιο κράτος, αφαιρέσαμε από τους παλιούς κοτζαμπάσηδες τις εξουσίες και τα προνόμια που είχαν από τους Τούρκους. Επιπλέον, δεν τους άρεσε που ο αδελφός μου ο Ιωάννης επέλεξε εμένα και τον άλλον συχωρεμένο αδελφό μου τον Βιάρο για να ασκήσου-

με κάποια σημαντικά αξιώματα τα οποία επιθυμούσαν ως τρώπαιο εκείνοι. Λοιπόν, το 1831 δύο μέλη της οικογένειας Μαυρομιχάλη δολοφόνησαν στο Ναύπλιο τον Ιωάννη και παράλληλα έπεισαν τον λαό να μας διώξει από την Ελλάδα. Σε αυτούς οφείλεται η πτώση μας. Σε αυτούς και σε μια...»

Ο κόμης ήταν διστακτικός. Η Δανάη τον κοίταξε περιέργα. Εκείνος της είπε με ολοφάνερη δυσφορία:

«Ήταν και μια γυναίκα στη μέση... η καταραμένη! Πάντα σε αυτές τις περιπτώσεις υπάρχει μια μοιραία γυναίκα. Ανάθεμα την ώρα και τη στιγμή που την ερωτεύτηκε ο αδελφός μου ο Ιωάννης. Ποτέ δεν της υποσχέθηκε γάμο. Αλλά εκείνη...»

«Δεν καταλαβαίνω. Μα αυτή είχε τόσο μεγάλη δύναμη, ώστε να επηρεάσει...»

«Και ακόμα έχει», της είπε και δοκίμασε ένα μπισκότο. Μασούλησε λίγο και συνέχισε: «Τώρα είναι στην Αθήνα. Είναι η πλουσιότερη γυναίκα που υπάρχει αυτή τη στιγμή σε όλη την Ελλάδα. Πιο πλούσια και από τον ίδιο τον βασιλιά, καθώς έμαθα.»

«Είναι δυνατόν να υπάρχει τέτοιος άνθρωπος σήμερα στην Ελλάδα; Πώς τη λένε;» ρώτησε η Δανάη με απορία.

«Είναι η δούκισσα της Πλακεντίας. Σοφί ντε Μαρμπουά-Λεμπρέν είναι το όνομά της».

Η Δανάη γούρλωσε έκπληκτη τα μάτια της. Ο Αυγουστίνος το πρόσεξε και της είπε:

«Απορείτε, δεσποινίς; Γνωρίζει τέλεια τα ελληνικά, σαν μητρική της γλώσσα, αλλά κατάγεται από την Αμερική, τον τόπο σας. Αρχικά είχε παντρευτεί κάποιον Γάλλο, ανώτερο αξιωματούχο του Ναπολέοντα και από αυτόν κληρονόμησε και τον τίτλο και τα χρήματά του. Είναι ζάμπλουτη. Έχω ακούσει να λένε ότι έχει ετήσιο εισόδημα πάνω από εκατό χιλιάδες δραχμές, όταν ο μέσος Έλληνας πεινάει και, στην καλύτερη περίπτωση, το ετήσιο εισόδημά του δεν ξεπερνάει τις πεντακάσιες δραχμές. Αν πάτε στην Αθήνα, σας συμβουλεύω να μείνετε μακριά της».

«Γιατί το λέτε αυτό; Δεν καταλαβαίνω...»

«Είναι πολύ πονηρή. Στην αρχή παρουσιάζεται σαν μία ήρεμη και πολύ φιλική γυναικούλα, αλλά στην πραγματικότητα είναι ύπουλη αγριόγατα. Έτσι την πάτησε και ο αδελφός μου ο Ιωάννης. Την ερωτεύτηκε και... Αλλά ας την αφήσουμε αυτήν τώρα. Πείτε μου, είναι ωραία στην Αμερική; Εγώ δεν έχω πάει ποτέ έξω από την Ευρώπη. Αν και ομολογώ ότι θα ήθελα να κάνω ένα ταξίδι εκεί».

«Είναι ένας άλλος κόσμος, κύριε κόμη, και...»

«Παρακαλώ, αγαπητή Δανάη, να με αποκαλείτε με το όνομά μου. Τώρα πια γνωριστήκαμε και νομίζω ότι μπορούμε να κάνουμε καλή παρέα. Αλήθεια, θα μείνετε καιρό στην Κέρκυρα;»

«Αγαπητέ Αυγουστίνε, έχω σχεδόν δέκα μέρες στο νησί και περιμένω το καράβι που θα με πάει στον Πειραιά. Έκλεισα θέση και πιστεύω να τα καταφέρω μέχρι το τέλος του μήνα να είμαι στον προορισμό μου».

«Σε αυτή την περίπτωση νομίζω πως είμαστε τυχεροί. Αν το θέλετε κι εσείς, βέβαια, θα μπορούσαμε να κάνουμε παρέα, και παράλληλα να σας ενημερώσω για την εποχή του αγώνα των Ελλήνων για ανεξαρτησία και για πολλά άλλα που αφορούν την οικογένειά μου. Πείτε μου, έχετε ενοικιάσει κάπου εδώ;»

«Ναι. Έχω καταλύσει σε ένα μικρό ξενοδοχείο στην άκρη της πόλης. Είναι καθαρό και μου προσφέρουν και το φαγητό μου».

«Έχω μία πρόταση, αγαπητή Δανάη. Τι θα λέγατε να μετακομίσετε εδώ μαζί μου;»

«Θέλετε να με φιλοξενήσετε;»

Εκείνος της έγνεψε καταφατικά με χαμόγελο και της εξήγησε:

«Η βίλα μου έχει πολλά άδεια δωμάτια. Θα σας παραχωρήσω δύο, και μία υπηρέτρια για να καλύπτει τις ανάγκες σας. Δύο φορές τον μήνα οργανώνω μία συγκέντρωση με μουσική για κάποιους καλούς φίλους. Λοιπόν;»

Εκείνη ήταν διστακτική. Ο κόμης επέμεινε λέγοντας:

«Η παρέα σας μου είναι πολύ ευχάριστη. Θα μπορούσα να σας πω πολλά πράγματα για την Ελλάδα και μέσα από αυτά εσείς ίσως ανακαλύψετε και κάτι χρήσιμο για τον πατέρα σας. Εξάλλου, στο σπίτι μου συχνάζουν πάρα πολλοί, ακόμα και από τον Μοριά, και πιθανόν να τον είχαν γνωρίσει, μιας και είχαν πολεμήσει κατά των Τούρκων».

Η Δανάη τον κοίταξε σκεφτική. Τη στιγμή που πήγε να του πει κάτι, άκουσαν θόρυβο. Γύρισαν και είδαν τον Λεοπόλδο.

«Αγαπητή κυρία, κύριε κόμη, συγγνώμη για τη διακοπή», είπε ο υπηρέτης.

«Τι συμβαίνει, τύρανε;» του είπε ο Καποδίστριας στραβομουτσουνιάζοντας.

«Οφείλω να ενημερώσω τον κύριο ότι η ώρα έχει περάσει και ότι σε λίγο θα αφιχθεί το επόμενο ραντεβού σας. Τι θα θέλατε να κάνω;»

«Νομίζω ότι είναι η ώρα να φεύγω κι εγώ, γιατί έχω αργήσει», πετάχτηκε η Δανάη και σηκώθηκε. «Αλλά πιστεύω ότι σύντομα θα συναντηθούμε πάλι».

Ο κόμης τη συνόδευσε μέχρι την εξώπορτα. Εκείνη ανέβηκε στο αμαξάκι της με τη βοήθεια του οδηγού της. Πριν του πει να ξεκινήσει, άκουσε τον κόμη να της λέει:

«Αγαπητή Δανάη, χάρηκα πάρα πολύ για τη γνωριμία. Ελπίζω να σκεφτείτε την πρόταση που σας έκανα. Νομίζω από αυτή την παρέα και οι δύο έχουμε να κερδίσουμε πράγματα».

«Σας ευχαριστώ για τα καλά σας λόγια. Σε λίγες μέρες θα σας ενημερώσω για την απόφασή μου».

Ακολούθως η Δανάη έδωσε εντολή στον αμαξά της κι εκείνος ξεκίνησε μαστιγώνοντας το άλογο. Η άμαξα άφησε πίσω της στον κήπο του μεγάρου ένα μικρό σύννεφο σκόνης και δυο αυλάκια από τις ρόδες πάνω στα χαλίγια. Επίσης, η Δανάη άφησε ένα πλατύ χαμόγελο που ικανοποίησε πολύ τον κόμη.

«Είμαι η Δούκισσα της Πλακεντίας, η Σοφί ντε Μαρμπούά-Λεμπρέν. Τον έρωτα τον γνώρισα πολύ καλά μόνο στη χώρα που σημάδεψε τη ζωή μου, την Ελλάδα. Εδώ κατάλαβα ότι ήταν η πατρίδα μου, λες και με περίμενε χρόνια...»

Αθήνα 1846. Η Αμερικανίδα δημοσιογράφος Δανάη Θόρτον φτάνει στην πόλη με σκοπό να πάρει συνέντευξη από την πλουσιότερη γυναίκα της Ελλάδας, τη διάσημη δούκισσα της Πλακεντίας. Ενώ περιηγείται στην Αθήνα του Όθωνα και της Αμαλίας, παντού ακούει τον κόσμο να μιλάει για αυτή την εκκεντρική γυναίκα.

Μια μέρα η Δανάη θα γνωρίσει έναν όμορφο νέο, τον Ιωάννη Μαυρομιχάλη. Θα συνδεθούν ερωτικά και για αυτήν η Αθήνα θα γίνει η πόλη του έρωτα.

Κάποια στιγμή η νεαρή δημοσιογράφος θα κληθεί επειγόντως στο παλάτι. Η βασίλισσα Αμαλία θα την προειδοποιήσει ότι έχει ενοχλήσει πολλούς με τις ερωτήσεις της για τη δούκισσα, για την οποία η βασίλισσα θα εκφραστεί με τα χειρότερα λόγια. Η Δανάη δε δίνει σημασία, καθώς καταλαβαίνει την αντιπαλότητα των δύο γυναικών.

Αλλά δεν υποσιάζεται ότι ο τροχός της μοίρας ήδη γυρίζει εναντίον της. Σύντομα παλαιοί εφιάλτες θα ζωντανέψουν και εχθροί από το παρελθόν θα φανερωθούν. Θα χτυπήσουν αυτήν και τον αγαπημένο της Ιωάννη, αφήνοντας στο κορμί και στην ψυχή της βαθιά σημάδια.

Η Δανάη, αναζητώντας τη λύτρωση στο ακαθόριστο πεπρωμένο της, θα πρέπει να διαβεί τους σκοτεινούς διαδρόμους του παλατιού μιας γυναίκας η οποία από καιρό την παρακολουθεί.

Η συγκλονιστική ιστορία της λησμονημένης δούκισσας της Πλακεντίας, μιας γυναίκας που πάλεψε μόνη ενάντια στη μοίρα, με μοναδικό όπλο την αγάπη της για την Ελλάδα.

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ
www.psichogios.gr

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 22810

Ε Σ Ε Ι Σ Κ Ι Ε Μ Ε Ι Σ Π Α Ν Τ Α Σ ' Ε Π Α Φ Η